

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **JUDr. F. H.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany – personální sekci**, nám. Svobody 471/27, 160 01 Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2001, č. j. 45/3-3214/2001-7542,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva obrany – personální sekce ze dne 15. 10. 2001, č. j. 45/3-3214/2001-7542, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** žalobci uhradit na nákladech řízení částku 1000 Kč, a to k rukám žalobce ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasným opravným prostředkem ze dne 19. 11. 2001 (dnes posuzovaným jako „žaloba“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, personální sekce, ze dne 15. 10. 2001, č. j. 45/3-3214/2001-7542, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, totiž Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 8. 2001, č. j. 540224/0778-405-3, s tím, že žalovaný porušil zákon, jestliže potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobci podle ustanovení § 142 a § 143 odst. 9 a § 165 odst. 5 zákona č. 221/1999 Sb., za použití ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. a čl. II. zákona č. 304/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákona č. 391/1991 Sb., ve znění zákona č. 7/1993 Sb., zastavena dnem 1. 4. 1996, jako bývalému vojenskému soudci, který nastoupil k obecnému soudu, výplata výsluhového příspěvku v částce 4 500 Kč měsíčně.

V podané žalobě žalobce zejména namítal, že se rozhodnutí správních orgánů nesprávně opíralo o čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb., podle kterého „bývalému soudci vojenského soudu, který udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nárok na výplatu výsluhového příspěvku po dobu výkonu funkce soudce nepřísluší“. Nezákonnost postupu správních orgánů prvního i druhého stupně žalobce spatřoval v tom, že cit. čl. II měl být podle jeho názoru v době rozhodování správních orgánů považován za zrušený zákonem 236/1995 Sb. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dále žalobce spatřoval v tom, že postup, který byl správními orgány v dané věci zvolen, a v jehož důsledku bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně změněno rozhodnutí téhož úřadu ze dne 22. 11. 1995 o přiznání výsluhového příspěvku byl nezákonný. Podle názoru žalobce právní úprava takovouto změnu nepřipouštěla a hypoteticky by snad bylo možné uvažovat o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení z iniciativy předmětného správního orgánu, což se však nestalo. Dále žalobce poukazuje na to, že rozhodnutím o zastavení výplaty výsluhového příspěvku, vydaným v roce 2001, kdy byla výplata výsluhového příspěvku zastavena ke dni 1. 4. 1996, došlo k nepřipustné retroaktivitě.

Vzhledem k uvedenému měl žalobce zato, že celkovým postupem a rozhodnutími výše uvedených správních orgánů bylo porušeno právo na spravedlivý proces vycházející z čl. 6 bodu 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a dále právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, vyplývající z čl. 38 bodu 2 Listiny základních práv a svobod, a navrhl obě rozhodnutí, tj. jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí odvolacího orgánu, zrušit jako rozhodnutí nezákonná. Současně žalobce požadoval úhradu nákladů řízení.

K žalobě se dne 20. 3. 2002 písemně vyjádřil žalovaný, a to tak, že žalobci byl sice rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚřSZ“) ze dne 1. 2. 1994 po jeho propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání (jako bývalému soudci vojenského soudu) přiznán výsluhový příspěvek v částce 4 500 Kč měsíčně na dobu od 1. 1. 1994 do 23. 2. 2014, ale s ohledem na zákon č. 304/1993 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 1994 bylo současně rozhodnuto, že žalobci (podle čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb.) vzhledem k tomu, že jako soudce vojenského soudu při ukončení služebního poměru udělil souhlas s přidělením k určitému (obecnému) soudu, nepřísluší po dobu výkonu funkce soudce nárok na výplatu výsluhového příspěvku. Výsluhový příspěvek tedy žalobci vyplácen nebyl, žalobce se proti předmětnému rozhodnutí odvolal, ale odvolací orgán odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Poté, co nabyl účinnosti zákon č. 236/1995 Sb., který zrušil zákon č. 391/1991 Sb., ve znění zákona č. 7/1993 Sb. a zákona č. 304/1993 Sb., uplatnil žalobce u VÚřSZ žádost o zahájení výplaty výsluhového příspěvku. Dne 22. 11. 1995 vydal VÚřSZ rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, kterým bylo původní rozhodnutí ze dne 1. 2. 1994, zrušeno a dnem 26. 10. 1995 byla výplata výsluhového příspěvku žalobci, podle výslovného vyjádření žalovaného - bez právního důvodu - uvolněna. Výsluhový příspěvek byl žalobci vyplácen až do 31. 3. 1996. Dne 13. 3. 1996 vydal VÚřSZ rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku dnem 1. 4. 1996, a protože se v té době konalo u Ústavního soudu řízení ve věci protiústavnosti čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb., bylo žalobci sděleno, že uvolnění výplaty peněžité dávky je závislé na nálezu ÚS. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, odvolací orgán rozhodnutí VÚřSZ potvrdil. Následně byla obě tato rozhodnutí zrušena rozsudkem Vrchního soudu v Praze, a poté bylo vydáno ještě několik rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku, která však byla v probíhajících řízeních zrušena. V důsledku tohoto postupu zůstalo jediným pravomocným rozhodnutím o přiznání výsluhového příspěvku rozhodnutí ze dne 22. 11. 1995, a to potom

bylo zrušeno rozhodnutím VÚřSZ ze dne 31. 5. 2001, které bylo nahrazeno k odvolání žalobce rozhodnutím o zastavení výplaty výsluhového příspěvku ze dne 15. 8. 2001, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno po odvolání žalobce rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 15. 10. 2001, č. j. 45/3-3214/2001-7542, jež je předmětem tohoto žalobního přezkoumání.

Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že výplatě výsluhového příspěvku i nadále brání ustanovení čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb., podle něhož bývalým vojenským soudcům po jejich propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání v případě, že tito soudci udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nárok na výplatu výsluhového příspěvku po dobu výkonu funkce soudce nepřísluší. Žalovaný uzavírá, že tento závěr byl ostatně potvrzen i nálezem Ústavního soudu ČR, publikovaným ve Sbírce zákonů pod č. 286/1996 Sb., který je závazný jak pro prvostupňový orgán, tak pro odvolací orgán MO.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že VÚřSZ svým rozhodnutím ze dne ze dne 1. 2. 1994, po propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání (jako soudce vojenského soudu) v souvislosti s ukončením činnosti vojenských soudů, přiznalo žalobci výsluhový příspěvek v částce 4 500 Kč měsíčně na dobu od 1. 1. 1994 do 23. 2. 2014. S ohledem na zákona č. 304/1993 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 1994 bylo však současně rozhodnuto, že žalobci (podle čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb.) vzhledem k tomu, že jako soudce vojenského soudu při ukončení služebního poměru udělil souhlas s přidělením k určitému (obecnému) soudu, nepřísluší po dobu výkonu funkce soudce nárok na výplatu výsluhového příspěvku. Výsluhový příspěvek tedy žalobci vyplácen nebyl, žalobce se proti předmětnému rozhodnutí odvolal, ale odvolací orgán odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V návaznosti na nabytí účinnosti zákona č. 236/1995 Sb., dne 26. 10. 1995, který zrušil zákona č. 391/1991 Sb., ve znění zákona č. 7/1993 Sb. a zákona č. 304/1993 Sb., uplatnil žalobce u VÚřSZ žádost o zahájení výplaty výsluhového příspěvku. Dne 22. 11. 1995 vydal VÚřSZ rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, kterým bylo původní rozhodnutí ze dne 1. 2. 1994, zrušeno a dnem 26. 10. 1995 byla výplata výsluhového příspěvku uvolněna. Výsluhový příspěvek byl žalobci vyplácen až do 31. 3. 1996. Následovala posloupnost několika rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně, jak je shora poznamenáno při rekapitulaci vyjádření žalovaného. V důsledku tohoto postupu zůstalo jediným pravomocným rozhodnutím o přiznání výsluhového příspěvku rozhodnutí ze dne 22. 11. 1995, a to potom bylo zrušeno rozhodnutím VÚřSZ ze dne 31. 5. 2001, které bylo nahrazeno k odvolání žalobce rozhodnutím o zastavení výplaty výsluhového příspěvku ze dne 15. 8. 2001, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno k odvolání žalobce rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 15. 10. 2001, č. j. 45/3-3214/2001-7542. Toto rozhodnutí je potom předmětem tohoto žalobního přezkoumání.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2001 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud vyzval dne 24. 1. 2003 žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě. Rovněž vyrozuměl žalovaného k možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 24. 3. 2003 vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání, a stejně tak

vyrozuměl žalobce a žalovaného o složení senátu a o možnosti uplatnit příp. námitky podjatosti soudců. Vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo ke změně v obsazení senátu, kterému přísluší věc projednat, byli žalobce i žalovaný dne 17. 7. 2003 znovu vyrozuměni o složení senátu.

V návaznosti na uvedené výzvy soudu žalobce i žalovaný shodně sdělili, že souhlasí, aby v předmětné věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a současně uvedli, že vůči členům senátu Nejvyššího správního soudu, který bude věc rozhodovat, nevznáší námitku podjatosti.

K věci samé přitom v návaznosti na výzvu soudu ze dne 24. 1. 2003 žalobce upozornil na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci „Bucheň v. Česká republika“ ze dne 5. 11. 2002, č. j. 36541/97 (později žalobce označené datum opravil a uvedl, že správné datum je 26. 11. 2002), které se týká stejné problematiky jako v případě žalobce, přičemž z tohoto rozhodnutí vyplývá, že čl. II zákona č. 304/1993 Sb., byť by byl nadále v účinnosti, je v rozporu s Evropskou úmluvou o lidských právech, a to od samého počátku, neboť úmluva nabyla v naší republice účinnosti dne 18. 3. 1992. Podle čl. 10 Ústavy ČR by proto neměl být při aplikaci práva čl. II. zákona č. 304/1993 Sb. použit, jelikož přednost má uzavřená mezinárodní smlouva.

Žalovaný potom k předmětné výzvě soudu nejprve sdělil, že na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2002 byla výkonem rozhodnutí uspokojena pohledávka žalobce vůči VÚŘSZ ve výši 247 500 Kč, a to na základě pravomocného rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku ze dne 22. 11. 1995 (za období od 1. 4. 1996 do 30. 10. 2000). Poté žalovaný k výzvě soudu ze dne 24. 3. 2003 po rekapitulaci, kdy byl žalobci (a to podle vyjádření žalovaného tzv. bez právního důvodu) vyplácen výsluhový příspěvek a za jaké období byla žalobci vyplacena pohledávka ve výši 247 500 Kč, sdělil, že s ohledem na rozsudek Evropského soud pro lidská práva ve věci „Anton Bucheň proti České republice“ ze dne 26. 11. 2002 byla žalobci dnem 26. 2. 2003, tj. od data, kdy se rozsudek Evropského soud pro lidská práva stal konečným, výplata výsluhového příspěvku uvolněna.

V replice k posledně uvedenému vyjádření žalovaného sdělil žalobce soudu, že s vyjádřením souhlasí, s výhradou konstatování, že mu byl výsluhový příspěvek v době od 26. 10. 1995 do 31. 3. 1996 vyplácen bez právního důvodu. Dále pak žalobce za využití argumentace z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci „Antona Bucheně proti České republice“ ze dne 26. 11. 2002 podrobněji argumentoval rozporem čl. II zákona č. 304/1993 Sb. s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

O věci samé rozhodl Nejvyšší správní soud na základě výše podaného zdůvodnění bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejvyšší správní soud při tomto svém rozhodnutí zohledňuje především to, že v podané žalobě ze dne 19. 11. 2001 žalobce zejména namítal, že se rozhodnutí správních orgánů nesprávně opíralo o čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb., podle kterého bývalému soudci vojenského soudu, který udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nárok na výplatu výsluhového příspěvku po dobu výkonu funkce soudce nepřísluší. Nezákonost postupu

správních orgánů prvního i druhého stupně žalobce původně spatřoval v tom, že cit. čl. II citovaného zákona měl být podle jeho názoru v době rozhodování správních orgánů považován za zrušený zákona 236/1995 Sb. Ve svém návazném vyjádření, učiněném na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2003, potom žalobce dále upozornil na rozpor tohoto zákonného ustanovení s Evropskou úmluvou o lidských právech (dále jen „Úmluva“), a to ve spojení s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci „Bucheň v. Česká republika“ ze dne 26. 11. 2002 (poukazujícím na diskriminační charakter čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb.), který se týkal stejné problematiky jako v případě žalobce, s tím, že s ohledem na čl. 10 Ústavy ČR neměl být při aplikaci práva čl. II. zákona č. 304/1993 Sb. použit, jelikož přednost má uzavřená mezinárodní smlouva. V dalším svém vyjádření (replika k vyjádření žalovaného ze dne 22. 4. 2003) pak žalobce opakoval a podrobněji charakterizoval tento rozpor a současně uvedl, že svůj opravný prostředek (dnes „žaloba“) považuje za důvodný, i když původně užil jiné argumenty, jež vycházely z dřívějších rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který se věcí žalobce zabýval, ale i z rozhodnutí Ústavního soudu, neboť podle nich postupem a rozhodnutím žalovaného k žádné diskriminaci nedošlo, což žalobci s ohledem na v té době zavedenou judikaturu nezbývalo než respektovat. Poté se však ukázaly tyto názory jako nesprávné, a je podle žalobce zřejmé, že žalovaný měl pro zřejmý rozpor zákona s Úmluvou dát přednost úpravě, vyplývající z Úmluvy.

Za rozhodující přitom Nejvyšší správní soud považuje tu skutečnost, že žalobce již ve svém původním „žalobním“ podání ze dne 19. 11. 2001 poukazuje na nezákonnost čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb.. Je sice pravda, že původní argumentace žalobce u tohoto klíčového žalobního bodu byla opřena o poněkud jiné jmenovité právní důvody, než které žalobce akcentuje poté, co byla předmětná věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle s. ř. s., nicméně podstatou tohoto žalobního bodu i nadále zůstává, že žalobce namítá, že žalovaný neměl podle čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb. vůbec rozhodovat. Za tohoto stavu věci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že meze tohoto žalobního bodu (jimiž je soud při svém rozhodování vázán) je při jeho rozhodování v dané věci třeba vnímat širěji, než vyplývají z počáteční argumentace žalobce, a to i ve spojení s jejich upřesněním, učiněným v doplňujících vyjádřeních žalobce. Soud má zato, že takovému projednání věci nelze bránit pozitivně právním dogmatismem při výkladu právních norem, a že nelze v dané věci ustanovení s. ř. s. o přezkoumávání výroků rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) s ohledem na jeho smysl a účel vykládat způsobem vedoucím k tíži oprávněných osob. Nejvyšší správní soud se proto cítí vázán i žalobní námitkou, že předmětný čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb. je v rozporu s Úmluvou, přičemž právě v této žalobní námitce soud shledává podstatu problému.

Čl. 10 Ústavy České republiky ve znění, platném již v době rozhodování žalovaného v r. 1994, stanovil, že *ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, jsou bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem*. Povinností žalovaného tedy bylo při předmětném rozhodování zkoumat, zda zde příp. není rozpor zákonné úpravy s takovou mezinárodněprávní smluvní úpravou, a pokud by tento rozpor žalovaný zjistil, musel by rozhodovat postupem, který by spočíval v tzv. přímé aplikaci příslušné mezinárodněprávní smluvní úpravy.

Předmětný čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb., v jehož smyslu v posuzované věci žalovaný rozhodoval a jehož nezákonnost a nesprávnost jeho použití žalobce od počátku namítá, uvádí, že *pokud soudce vojenského soudu udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nepřísluší mu po dobu výkonu funkce soudce nárok na výplatu výsluhového příspěvku podle zvláštního předpisu*. Toto zákonné ustanovení nabylo účinnosti dne 1. 1. 1994 a

v plném rozsahu dopadlo na ty soudce vojenských soudů, kteří se stali na základě předmětného souhlasu s přidělením k určitému soudu soudci obecných soudů počínaje 1. lednem 1994. Naproti tomu ti vojenští soudci, kteří nastoupili k obecným soudům z vlastní vůle již v průběhu roku 1993 po určitou dobu, a to do 31. 12. 1993, nárok na výplatu výsluhového příspěvku měli. Z dikce téhož zákonného ustanovení je potom třeba ještě dále dovodit, že dané omezení výplaty výsluhového příspěvku se nevztahuje také na ty bývalé soudce vojenských soudů, kteří se nestali soudci obecných soudů na základě souhlasu s přidělením k určitému soudu, ale stali se jimi později z vlastní iniciativy. Za tohoto stavu věci je tak zřejmé, že z pohledu režimu výsluhového příspěvku a jeho výplaty existují rozdílné kategorie bývalých vojenských soudců, kteří se stali soudci obecných soudů. To potom vede k úvaze, zda se v daném případě nejedná o diskriminační nerovnost.

Touto otázkou se v oblasti ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, zabývá čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (platností Úmluvy pro Českou republiku je dána od 18. 3. 1992 – dle Sdělení č. 209/1992 Sb.), který zní : *„Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.“* Nárok na výplatu výsluhového příspěvku souvisí s majetkem a právem na jeho ochranu. Tuto otázku blíže řeší Protokol č. 1, který v čl. 1 uvádí: *„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.“*

Z povahy věci je zřejmé, že čl. 14 Úmluvy doplňuje ostatní ustanovení Úmluvy a Protokolů, a jeho uplatnění přichází v úvahu právě ve spojení s „užíváním práv a svobod“, které Úmluva a Protokoly zaručují. Za tohoto stavu je zřejmé, že čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb., podle něhož v posuzované věci rozhodoval žalovaný, byl (již v době rozhodování – tj. v r. 1994) v rozporu s citovaným článkem Úmluvy, a žalovaný tedy při svém rozhodování měl s ohledem na čl. 10 Ústavy České republiky dát v dané věci „přednost před zákonem“ (tj. před čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb.) přímému použití Úmluvy (platné pro Českou republiku od 18. 3. 1992) ve smyslu jejího čl. 14.

Ostatně o tom, že si tuto skutečnost žalovaný uvědomil, a to v návaznosti na Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva v obdobné věci (věc „Anton Bucheň proti České republice“ ze dne 26. 11. 2002), který vyšel právě se shora uvedených a rekapitulovaných právních východisek, svědčí skutečnost, že rozhodnutím VÚŘSZ ze dne 14. 3. 2003 byla žalobci výplata výsluhového příspěvku uvolněna. Nicméně i tak zůstala nedořešena výplata výsluhového příspěvku žalobci za určitá mezidobí od 1. 1. 1994 do zahájení výplaty výsluhového příspěvku na základě právě uvedeného rozhodnutí.

Vzhledem k zásadnímu významu a dopadu tohoto žalobního bodu již Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné zabývat se ještě dalšími žalobními body, jež původně uvedl žalobce ve svém opravném prostředku (dnes „žaloba“).

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je třeba zrušit rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem soudu v tom, že nemůže vydat takové rozhodnutí, které by potvrzovalo správnost postupu správního orgánu prvního stupně, dovolávajícího se uplatnění režimu čl. II bodu 2 zákona č. 304/1993 Sb.,

neboť je v dané věci třeba postupovat tak, že přednost před zákonem dostane postup podle Úmluvy se zohledněním jejího čl. 14.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšným účastníkem je nepochybně žalobce a náklady, které měl s řízením spojeny, představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. V této výši mu také byla náhrada nákladů řízení přiznána s tím, že žalovaný tuto částku žalobci k jeho rukám zaplatí ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. 3. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu